

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθῆναι, 26 Σεπτεμβρίου 1883

Ἄριθ 16 + 140

Στὸν πόλεμο

ποῦ ἀναφε ἐναντίον τοῦ δημάρχου ἔχω σκοπὸ νὰ ἀνακατωθῶ γιὰτὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος, τὴν ἀνεργῶ κ' ἐγὼ τῆς μυστικαῖς μου ἀνακρίσεις γιὰ νὰ βροῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ μὴ γράψωμε στὰ μπόσκα.

Ἄν ὁ δήμαρχος μᾶς τὴν ἐπαιξε τὴν δουλειᾶ, καθὼς λέν, πρέπει νὰ τὸν ἐκδικηθοῦμε, ἂν δὲ πάλι ὁ νομάρχης θέλῃ νὰ τοῦ βγάνῃ τὸ μάτι, καθὼς λέν, πρέπει πάλι νὰ δώσωμε ἕνα ταμπάνι στὸν νομάρχῃ, γιὰ νὰ μὴ μᾶς πέρῃ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος γιὰ κοροῦδα τῆς φαντασίας.

Δὲν μποροῦμε

ν' ἀρνηθοῦμε ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος τῆς κλεψῆς εἶναι κείνος ποῦ γίνεται μὲ τρόπο χωρὶς νὰ τὸν καταλαβαίνει τινὰς καὶ νὰ φεύγῃ μάλιστα καὶ εὐχαριστημένος, γιὰτὶ τὸν ἐκλεψαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Αὐτὴ τὴν νέα καὶ σπουδαία ἐφεύρεσι τὴν ἐφεύρηκε κείνος ποῦ βγάξει τὰ εἰσιτήρια τῆς ἀτμοπλοίας στὴ Τήνο, ὁ ὁποῖος βρῆκε τὰ Τηνιακὰ καὶ ἄλλα ζωντόβολα καὶ ἐνῶ τοὺς τραβᾷ τὰ λεπτὰ γιὰ τὰ εἰσιτήρια ποῦ βγάλουν σὲ μονέδα ταμιακὴ τοὺς δίνει τὰ ρέστα σὲ Συριανὴ κάλπικη ἀγοραία μονέδα, καὶ χτυπᾷ σὲ κάθε τάλλαρο ὅ,τι κολλήσει, τὰ ἀποσωστὰ τῆς σούφρας δηλαδὴ, ἤγουν μᾶς τὸ τοῦπ χαρτζιλίκι.

Θαρρῶ πῶς γι' αὐτὴ τὴν τίμια καὶ μὲ τρόπο σούφρα, ἢ διεύθυνσι τῶν βαποριῶν, ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ μία καλὴ ρομπιτοῖνα, γιὰ νὰ μὴ μάθῃ ἀπὸ τῆς ψιλῆς σουφροποιήσεις καὶ τῆς πιὸ μεγάλας.

Στὴν «Νέα Ἐφημερίς»

ἀπάντησε ἡ ἐταιρία τοῦ σιδηρόδρομου σὲ ὅσα εἶχαμε γράψῃ προχτὲς γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους ποῦ μαζεύουν τὰ εἰσητήρια ἀπόξω ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομο, ὅταν ξεκινᾷ καὶ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ σκοτωθῶν οἱ ἀνθρώποι.

Ἔξετε ὅμως πῶς ἀπαντᾷ; Ἄλλου παπᾶ βαγγέλια, μετὰ τοὺς μιλήσαμε γιὰ τὸν σκοτωμὸ τῶν ἀνθρώπων, κ' αὐτὴ μᾶς ἀπαντᾷ, τί κέρδη θὰ ἔχῃ ἡ ἐταιρία μ' αὐτὸν τὸν νέον τρόπο τῆς εἰσπραξῆς τῶν εἰσητηρίων, εἶνε δηλαδὴ σὰν νὰ λέρῃ, — Τὸ τῆς μέλει τῆς ἐταιρίας καὶ ἂν σκοτωθῶν δυὸ τρεῖς;

κείνη κυττάζει τὸ συμφέρον τῆς, ἄλλοιῶς μᾶς λέει, ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ Παρίσια.

Ἔστερα ἀρχίζουν μὲ ἄρθρα καὶ ἀριθμίζουσι ὅσα καλὰ μποροῦν νὰ προέρθουν ἀπ' αὐτὴ τὴν νέα τάξι, ὅλα δὲ αὐτὰ ἀποβλέπουσι πάντοτε τὸ συμφέρον τῆς ἐταιρίας, ἀλλὰ τὸ τρίτο ἄρθρον ἀποβλέπει καὶ γιὰ τὸ δικό μας, γιὰτὶ λέει: διὰ τοῦ νέου τούτου τρόπου οὐδεὶς θάδύναται νὰ ἀσχημονήσῃ ἐν τοῖς βαγόνις τοῦ λοιποῦ.

Ἦγουν, τοῦτ' ἐστὶ δηλαδὴ, ὡς τὴν τὰ βαγόνια τοῦ σιδηρόδρομου ἦτανε μυστικὰ παρθενοφθορεῖα.

Τὰ βλέπετε, μασκαράδες, ποῦ σὰς τάλλεγα γὼ ἀπὸ δῶ καὶ τόπους μήνους καὶ δὲν μὲ πιστεύατε, νὰ τὴν ποῦ τὸ πιστοποιεῖ ἡ ἴδια ἐταιρία. Φτοῦ σας, γαῖδουρογάδαροι ποῦ ἔχετε καὶ μούτρα νὰ τὸ ὁμολογᾶτε.

Ἄφου τὸ ξέρατε ρε, ὅτι μέσα στὰ βαγόνια συνέβαιναν ὄργια, γιὰτὶ δὲν φροντίζατε νὰ προσδιορίσετε χωριστὰ βαγόνια γιὰ τῆς γυναῖκες; Ὅτῃ πῆ λοιπὸν, ὅτι τόσα χρόνια μᾶς κάνατε τὸ ρουφιάνο.

Νὰ μιὰ τύφλα λοιπὸν γιὰ τὴν ἐντιμὴ αὐτὴ ὑπηρεσία ποῦ μᾶς κἀνατε.

Ἄλλὰ ἄς ἐρθοῦμε στὸ προκείμενον τῆς ὁμιλίας τῆς κουβέντας μας.

Αὔριο, κύριοι, τὸν χειμῶνα ποῦ θὰ σφυρίζῃ ὁ βορρῆς, καὶ θὰ ἀστράφτῃ καὶ μπουμπουνίζῃ, καὶ θὰ βρέχῃ κατακλυσιμῶς καὶ θὰ πέφτῃ τὸ χιόνι καὶ θὰ κοκκαλόνουν τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων, πῶς θὰ κἀνοῦν τὴν δουλειὰ τοῖς αὐτοῖς οἱ ἀνθρώποι; Ὅθῃ μποροῦν μὲ τὰ κοκκαλωμένα χέρια τοὺς νὰ πιᾶσουν τὰ σιδερὰ τὰ κρυσταλωμένα; Δὲν θὰ ξεφύγῃ κανενὸς τὸ χέρι; Ὅτανδὲ θὰ μπένουν μέσα στὰ βαγόνια μουςκίδι καὶ θὰ στάζουν τὰ ρούχα τῶν ἀπάνω στὰ μεταξωτὰ τῆς μιανῆς καὶ τῆς ἄλλης, δὲν θὰ καταστρέφουν τὰ φουστάνια τῶν γυναικῶν;

Ἄμῃ ἕνα ἄλλο δὲν τὸ συλλογιστήκατε; Ἡ σπιθαις ποῦ βγαίνουσι ἀπὸ τὸ φουγάρο καὶ ὁ κκπνός, δὲν τοὺς καταζωματίζουν, ἀφου αὐτὴ τὴν δουλειὰ τὴν παθαίνουσι ὡς καὶ οἱ ἐπιβάταις ποῦ εἶναι μέσα.

Ἄμῃ ἕνα λοιπὸν ἀνθρώπος ποῦ τοῦ καθίσῃ μιὰ σπιθαμὴ μέσα στὸ μάτι καὶ χίλιας ἄλλαις στὰ μούτρα καὶ στὸ σέβερκο, δὲν θὰ παρατήσῃ τὸ ἕνα χέρι γιὰ νὰ ζετιναχτῇ καὶ προφυλακτῇ, καὶ δὲν εἶναι κίνδυνος ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν σαστιμάρα τοῦ νὰ τοῦ ξεφύγῃ τὸ ἄλλο χέρι καὶ νὰ πῆρῃ καλλιὰ τοῦ;

Υστερα

από αυτές της πάλλαις των ο φίλος συντάχτης της Νέας Εφημερίδος με κοροϊδευτικῶ τῷ τρόπῳ λέει: "Ας ἡσυχάσουν οἱ εὐαίσθητοι κτλ.

Μάθε, ἀγαπητὲ τῆς Ν. Ἐφημερίδος συντάχτη, ὅτι ὁ Παλη-ἀνθρωπος τοῦ Παληανθρώπου, εὐαίσθητος δὲν εἶνε καὶ ὅτι εὐ-αίσθητοι εἶνε κείνοι, ποῦ κλαίνε στὰ θέατρα σὰν γυναῖκες, τάχα ἀπὸ συγκίνησι, κείνοι ποῦ διαβάζουσιν τὰ παραμύθια τῆς χαλιμας καὶ λιγόνονται, κείνοι ποῦ κάθονται καὶ γράφουν ἄρθρα εὐαγγελικὰ γιὰ νὰ εὐεργετήσουν τὸν κόσμον, κουνώντας τὰ ποδάρια μέσα στὰ γραφεῖά τους, καὶ ἐνῶ προτρέπουν τοὺς ἄλλους νὰ συνδράμουν αὐτοὶ οὕτε πεντάρα δὲν δίνουν, ἐνῶ ζοδεύουν κατ'οσάρικα στῆς μπουραϊκίαις, εὐαίσθητοι τέλος εἶνε κείνοι, οἱ ὅποιοι ἐνῶ θέλουν νὰ παίξουν μὲ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, γράφουν ἀξετισπίωτα ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων, γιὰ νὰ προστατεύσουν τὴν τιμὴν μιᾶς ἀτίμου γυναῖκας.

Πῶς εἶπατε;

Ὁ συντάχτης τοῦ Παληανθρώπου ποτὲ δὲν καυχῆθηκε ὅτι εἶνε εὐαίσθητος, γιὰτὶ δὲν καταλαβαίνει τί θὰ πῆ αὐτὴ ἡ ἑλληνικούρα, ἀλλὰ ἂν ἔκανε τίποτα, τὸ ἔκανε ὄχι μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ μὲ τὰ ἔργα. Γι' αὐτὸ ἔτρεχε σὰν ψωμοζήτητης στὴ βλογιὰ καὶ μαζεύε πεντάραις καὶ δεκάρας καὶ ἐσύνδραμε τόσαις οἰκογένειασι, γι' αὐτὸ ἔτρεχε ἀφίνοντας τὴν δουλειὰ του καὶ μίραζε στοὺς φυλακωμένους ὅτι ἐντιμοὶ πολῖταις τοῦ ἐμπιστεύθηκαν, γι' αὐτὸ πῆγε καὶ ἔχωσε μέσα στὴ καρμυ-νιόλα το κεφάλι του, στὰ νοσοκομεία τῶν βλογιασμένων, γι' αὐτὸ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του στῆς καλαῖς μέραις γιὰ τὴν φτωχολογιὰ καὶ ἦταν τάγματα φτωχῶν παραταγ-μένα μέρα νύχτα μέσα καὶ κἀνεις δὲν ἔφυγε παραπονεμένος, γι' αὐτὸ εὐεργέτης καταστραμένους ἀνθρώπους μὲ κατ'οσά-ρικκ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἐρχομένους, γι' αὐτὸ ἐστό-λισε τῆς ἐκκλησίαις μὲ πολιελαίους τοῦ Μελαῦ, γι' αὐτὸ ἀπόρριψε καθὲ προσφορὰ τοῦ Μελαῦ, καὶ τοῦ εἶπε = Μοιρασέ-τα στὴ φτωχολογιὰ, γι' αὐτὸ στὸν Σουτζο εἶπε, = Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀπαίτησι, μόνο κἀνε κάθε εὐκολία τοῦ Λαοῦ, καὶ χί-λια δυὸ ἄλλα, καὶ τὴν ἄν φωνάζει φωνάζει, γιὰτὶ δὲν θελε-νὰ δῆ ἕνα συμπολίτη του σκοτωμένο καὶ τὴν οἰκογένειά του αὐριο ζητιανεύουσα, φωνάζει γιὰ τὴν ζωὴ ἀνθρώπων καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἀτιμὴ τιμὴ Μαγδαλιῶν.

Σωπάτε διαφθαρεμένα ὄντα, σωπάτε ἀνδράποδα τοῦ χρυ-σίου, σωπάτε τέλος κκοθήεις.

Πρὸς τὸν Ζαχιροπλάστη

ἐκείνον ποῦ μοῦστελε χτὰς ἕνα γράμμα γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ γραφῆ, τοῦ λέω ὅτι τὸ ἔστειλα στὸν κ. Δι-ευθυντή.

Κύρ Διευθυντή.

Στὴ γειτονιά τῆς Βάθειαις, κατακκυμένη Βάθειαις πῶς κα-τάντησαι, καὶ στὸν δρόμο τοῦ Μένκνδρου ἔχουν ρίξει βουνὰ χλωμάτα, πέτρες καὶ ὅτι ἄλλο θέλεις, ἀπὸ ἕνα σπῆτι ποῦ χαλοῦν, τὰ ὅποια βουνὰ κατάντησαν κοπρῶ-ες, ὥστε ἐκεῖνοι, ποῦ σκονταύτουν τὴν νύχτα δὲν φτάνει ὅτι κἀνουν ζευγάρι μὲ τὴν μύτη, ἀλλὰ καὶ πασκαλεῖδονται μὲ μελεμνιαῖς καὶ ντρέπονται καὶ αὐτοὶ νὰ πᾶν στὰ σπῆτια τους; ἔτσι δὲ πκ-σαλειμμένοι.

Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κῆμιὰ θεραπεία; Ἄνθρωποι κκοι-κούν καὶ σ' αὐτὴ τὴν γειτονιά, δὲν κκοτακοῦν γουρούνια.

Πᾶρε καὶ τὸ γράμμα ποῦ σοῦ στέλνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ λάβε πρόνοια, ὅσο μᾶλλον εἶναι καὶ μὲ χερσῆκα θεοκόρι-τσου γραμμένο. Χτῆρε λοιπὸν, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τῆς ἀκκ-θαρείαις προστάτη μ' ὄλη σου τὴν καθαρῖότης καὶ τὰ χῆλτικ.

Πρὸς τὴν ἀρχαιολογικὴ

ἐταιρία. Προχτῆς περιηγούμεν μ' ἕνα ἄγγλο τοῦς πρόποδας τῆς Ἀκρόπολις ποῦ εἶναι ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος ποῦ εἶναι τὰ σπῆτια.

Ὅταν φτάσαμε στὰ ψηλὰ, ὁ ἄγγλος σὲ κάθε βῆμα τὸν ἔ-βλεπα καὶ κρατοῦσε τὴ μύτη του, ὡς ποῦ στὰ τελευταῖα εἶπε: =Κοντὲμ μπρόμες ντός. Καὶ εἰδείξε μὲ τὸ χέρι του διάφορες ταματατοῦλες σὲ παράταξι ἀκροβολιστικὰ. Ἵστερα πάλι ἀ-φοῦ χάλασε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ φρούρια μὲ τὰ παπούτσά του ζανάπε φουρκισμένος

— Μὰ γκούρινις ντός; Τότε γύρισα καὶ ρώτησα τὸν διερ-μηνεῦ: =Τί διάλολο λέει αὐτὸς ὁ μαγκούφης; =Νὰ παραμιλῆ, μοῦ ἀπάντησε γι' αὐταῖς τῆς ἀκάθαρσίαις ποῦ βλέπει. = Ἔτσι; Αἰ, πές του λοιπὸν πῶς εἶναι ἀρχαιολογικαῖς κουρά-δες νὰ μᾶς ξεφορτόνετε.

Τί ἔκανε ὁ ἄγγλος νομίζετε. — Ἀπάντησε χωρὶς νὰ γελά-σῃ, νὰ φέρωμε τοὺς ἀρχαιολόγους μας καὶ νὰ τοὺς τριψώμε

κάρσαις, μὲ τὰ μαλλιά σὰν φειδια μέσα στὰ μούτρα ἀνε-κατεμένα καὶ τὰ τοιοῦτα.

Ὅταν τῆς δῆ κἀνεις ἀπὸ μακρῶ τῆς πρωῖναις γυναῖκες, εἶνε ἀλήθεια, τοῦ φαίνονται σὰν θεαῖς, ἀλλὰ πρέπει νὰ τῆς δῆ καὶ ἀπὸ κοντὰ γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴ θηριόμουτρα ἔχουν. Καταντὰ νὰ τῆς συχένηται τινὰς.

Σηκώθηκε λοιπὸν ἡ Μουσίτσα μας μὲ τὰ νεγκλιζέ τῆς, ἦγουν τὰ νυχτικὰ καὶ πῆγε στὸν καθρέφτη νὰ δῆ τὰ μούτρα τῆς, γιὰτὶ ἡ γυναῖκες ὅταν σηκωθοῦν ἀπὸ τὸν ὕπνο πρώτη τους δουλειὰ εἶνε νὰ πᾶν στὸν καθρέφτη, καὶ ξέρετε τί κἀ-νουν.

Ἄφοῦ κυταχτοῦν καλὰ καλὰ, ἀντὶ νὰ φτειάσουν τὰ μαλ-λιά τους τὰ χαλοῦν περισσότερο γιὰ νὰ φκίνωνται πῶς, νὰ τάχα, δὲν περιποιοῦνται τὸν ἑαυτὸ τους, ἔστω μὲ τὸ νὰ ἔ-χουν πεποίθησι τάχα στὸν ἑαυτὸ τους, ὅτι εἶναι ὁμορφες καὶ ἀμέσως τρέχουν ν' ἀνοίξουν τὰ παράθυρα ἄμα δύν νὰ πρῶξ κἀνεις καὶ βγάξουν τὰ μπράτσια τους ὄξω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄμα γυρίσει καὶ τοὺς δῆ ὁ παραστικὸς ἀνδρῶπος, μπαίνουν μέσα καὶ λένε τάχα μὲ θυμὸ:

— Τὸν συχαμένο, δὲν κυττάζει τὸν δρόμο του μόνο θέλει νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ δῆ. Ὁ μπερμπάτης.

Ἡμεῖς πάλι οἱ ἄντρες ἄμα πᾶμε στὸν κκαφενὲ λέμε στοὺς φίλους μας:

— Μωρὲ γθὲς ξεπετοῦσε τὸ μάτι μου καὶ ἔλεγα τί θὰ δῶ ἀξάρνα. Καὶ ξέρετε τί εἶδα; Ὡ ψυχὴ μου, περνοῦσα ἀπὸ τὸν ταδε δρόμο καὶ ὅτι ἀνοίξε τὸ παράθυρο ἡ δεῖνα καὶ ἡ ἀνε

Ἵφορήσαμε ἄδερφῆ, ψοφήσαμε τῆς πεῖνας, ποτὲ γάρθηκ τῆς στὰ πρῆγματα; Δεληγιάννης.—Θάρω, θάρω, τόρα τί νὰ σᾶς κἀνω;

Ἡ νέαις κλεφτρίνες.

Μακρὰ κερὰ ἀπὸ τῆς μύστρες.

(7) ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΣΗΤΟ ΠΙΑΝΟ

Ἡτοι

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Θυμάστε ποῦ εἶχαμε ἀρήσει τὴν Μουσίτσα μας; τὴν ἀφή-σαμε ἀπάνω στὰ σκεδιά τῆς τὰ ὑψηλὰ καὶ ὅτι ἀπάνω σ'αὐτὰ ἀποκοιμήθηκε, καὶ ὅτι, εἶχαμε πῆ, ὅτι τὸ πρῶτ σηκώθηκε μὲ κκινούργιας ιδέαις, φαίνεται δὲ ὅτι θὰ πκρκοιμήθηκε ἀφοῦ τὴν ξεχάσαμε καὶ μεῖς τόρα εἴκοσι μέραις καὶ ἀδάντζο.

Ἄς πᾶμε λοιπὸν νὰ τὴν ζυπνήσωμε. Ἄ, νάτηνε, ὅτι ση-κώθηκε.

Ὅ τὶ ἄσχημες εἶναι ἡ γυναῖκες ὅταν ζυπνοῦν τὸ πρῶ ὅσο καὶ ἂν ἦναι ὄρσαις.

Μερικοὶ ἔχουν εἶνε ἀλήθεια, τὴν ἀνάποδη ιδέα, ὅτι ἴσα ἴσα ἡ γυναῖκες εἶνε ὅτι κὸμ ἰλ φὸ καὶ γουστόζο πράγμα, μὲ τὰ νυχτικὰ τους καὶ τὸ πρῶ ὅτι ἀνοίγουν τὰ μάτια τους, μὲ τὰ ζέπλεχα μαλλιά, τὰ ζετραχηλισμένα ποικάμισά τους, τὰ ξεκουμπωμένα ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὴ μιὰ μασχάλη καὶ κρε-μασμένα κάτω τὰ μισὰ καὶ μὲ μισοξεγυμνωμένο στήθος, ὅταν ἀνοίγουν τὰ παράθυρα μὲ γυμνὰ χέρια ὡς τῆς μασχά-λαις, μὲ τὰ κοντὰ τους μισοφούστρα καὶ κκοτεχασμένας

μὲ τὰ νυχτικὰ τῆς, ὅτι σηκώθηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο, καὶ εἶχε βγάινε τὰ χέρια τῆς νὰ στηλώσῃ τὸ παραθυρόφυλλο, μάτια μου, μπράτσα ἦτανε κείνη ἡ ἀλάβαστρο, πῆγα νὰ γλουστρή-σω καὶ βγάνω τὰ μάτια μου, ἀφίνω δὲ ποῦ ἦτανε καὶ ζετρα-χῆλωτη. Ἄγγελος, ἄγγελος.

Ἔτσι λοιπὸν σηκώθηκε καὶ ἡ Μουσίτσα μας καὶ σ' αὐτὴ καθὼς εἶπαμε τὴν κατάστασι ἀνοίξε τὸ παράθυρο. Θὰ θυμά-στε δὲ πῶς εἶπαμε πῶς ἦτατε καὶ νόστιμο κορίτσι καὶ γεμάτο.

Μουσίτσα τὴν λέγαμε μὰ πράγματι Μουσίτσα ἦτανε, κα-τεργάρη καὶ ὑπερήρανη, ἀλλὰ καὶ παιχιδιάρη ὅσο πέρνει.

Αὐτὴ ἄμα ἀνοίξε τὸ παράθυρο ἀκούμπησε ἀπάνω καὶ σταύ-ρωσε τὰ μπράτσα τῆς τάχα γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν ἀήρ χωρὶς νὰ δῖνη πεντάρα γιὰ ὅσους περνοῦσαν καὶ τὴν ἔ-βλεπαν, αὐτὴ ἔκανε μὲ ἀδικοφροῖα πῶς δὲν τοὺς ἔβλεπε καὶ χαμογελοῦσε τάχα κἀνοντας πῶς ἔβλεπε τὸν οὐρανὸ.

Ἵ αὐτὴ ἀπάνω τὴν ὥρα καὶ τὴν θέσι τῆς νὰ καὶ περνοῦσε ἕνας νέος πολυπείρος, ἄλλο καὶ ἀπὸ τὸν Σκουζὲ στῆς γυναῖ-κοδουλειαῖς, τὴν βλέπει, στέκεται ἀμέσως, βγάξει τὰ γυαλιὰ του, τὰ κκορντίζεῖ στὴ μύτη του τὴν κυττάζει καὶ λέει δυ-ναντὰ ὥστε νὰ τὰ ἀκούσῃ.

— Κυρία μου ὁ τρόπος καὶ ἡ στάσι σου εἶνε προκλητικὸς, καὶ ἂν μὲν ἦσαι τιμῆκα, ἀποσύρσου, ἂν δὲ τὸ ἐναντίον, στά-σου λίγο νὰ σὲ θαυμάσω, γιὰτὶ ἀξίζεις τὸν κόπο.

Ἄμα ἀκουσε αὐτὰ ἡ Μουσίτσα κοκκίνισε σὰν κκοκαροῦνα καὶ δὲν εἶδε πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο κκοτκκοτριπισμένη.

Τόρα ἄς σᾶς περιδιχαρῶσωμε καὶ τὸν κύρ νέο, τὸ τσάβινο ποῦ εἶδε τὴν Μουσίτσα.

Αὐτὸν τὸν λέγαμε τὸ ὄνομά του Εὐγένιο, ἦτανε ἴσα μὲ εἰ-κοσιπέντε χρονῶν, μακρὸς, ψηλὸς, λιγνός, ἀδύνατος, κομψὸς καὶ ὁμορφος.

Τὰ μουστάκια του ἦτανε μαῦρα καὶ στριφογυριστὰ, ὅταν δὲ κῆμιὰ φορὰ τοῦ κατέβιναν τὰ σκέρτα του τὰ ἔξινε μὲ τὸ χτένι καὶ τὰ ἀράκιονε καὶ τὰ ἔκανε σὰν τῆς παλαβῆς τὰ μαλλιά, ἡ καλλίτερα σὰν τὰ μουστάκια τοῦ γάτου, ὅπως ἦτανε πέρσου τῆς μύδας, ποτὲ ἔκανε τὴ χωρίστρα στὴ μέση, ποτὲ στὴ πᾶντα καὶ ποτὲ τὰ χτένιζε ἴσα ἀπάνω ὄλα.

Φοροῦσε μιὰ καδένα ψιλὴ ἀλλὰ τραμποῦκα μὲ τέσσαραις συραῖς καὶ τὴν μπερδευε στὰ κουμπιά τοῦ γελεκιῦ του γιὰ νὰ κἀνη ριγούρα, καὶ ὅτι τάχα μπερδεύτηκε μοναχὴ τῆς ἀπὸ ἀμέλειά του.

Τὰ γάντια τὰ εἶχε βαλμένα στὸ σουρτοῦκο του μπροστὰ στριμωμένα μέσα στὰ κουμπιά του τὰ μισὰ μέσα καὶ τὰ μισὰ ὄξω.

Τὸ καπέλο του τὸ φοροῦσε πάντοτε ψηλὰ γιὰ νὰ φαίνεται ἡ χωρίστρα του καὶ τὰ γυαλιστερὰ μαλλιά του ποῦ ἔσταζαν ἀπὸ λάδι.

Ἄπο πίσω στὰ τακούνια του εἶχε μισοσπυρούνια γιὰ νὰ βκατοῦν καὶ μὴ τρώγεται τὸ πανταλόνι του.

Ἄλλὰ σταθῆτε καὶ κκοκκοπήραμε δρόμο καὶ μεθόβριο σᾶς λέω τὰ κκοθήκαστα.

τὰ μῦτρα μέσα, πῶ δὲν τῆς ἀνακάλυψαν τόσο καιρό. Λοιπὸν, κύριοι ἀρχαιολόγοι, ὀρίστε.

Καὶ ἐπειδὴ ἔτυχε

ὁ λόγος περὶ ἀρχαιολογίας νὰ σᾶς πῶ καὶ ἓνα ἄλλο.

Ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος ποῦ εἶναι στὸ ριζόκαστρο εἶναι τὸ σπουδαιότερο μέρος τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας, σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἦτανε ἢ σπουδαιότερες δημόσιαι οἰκοδομὲς καὶ ναοὶ καὶ ἀγαλματα καὶ λοιπὰ, αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι τοῦ δημοσίου ἢ καὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας καὶ ἐπειδὴ πρόκειται νὰ γίνουν κεῖ σὲ ὅλο τὸ μέρος μιὰ μέρα ἀνασκαφῆς, εἶναι ἐμποδισμένο γι' αὐτὸν τὸν λόγο νὰ χτιζοῦν ἐκεῖ.

Ἄλλὰ οἱ σοφοὶ Ἀθηναῖοι βρῆκαν τρόπο ὥστε νὰ χτιζοῦν ἐκεῖ σπίτια μὲ μαγικὴ ράβδο.

Τὴν μέρα βλέπει τινὰς ἓνα βράχο ἢ κάμπουσαι πῆχες γῆς μὲ γαϊδουράγκαθα καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ σηκώνεται καὶ βλέπει κοτζάμι πέτρινη καλύβα χτισμένη, σὰν νὰ ξεφύτρωσε σὲ μιὰ βραδυὰ σὰν μανιτάρι.

Τώρα θὰ πῆτε πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα, νὰ φυτρῶνῃ καὶ ἡ γῆ σπίτια;

Ἀπλούστατα. Δίνει ἐκεῖνος ποῦ θέλει νὰ οἰκοδομήσῃ ἓνα κολόκουρο σὲ ἓνα ἀστυνομικὸ ὄργανο, δηλαδὴ κἀνένα κοσπεντάρικο, αὐτὸ δὲ τὸ κολόκουρο ἔχει τὴν δύναμι νὰ ἀποστραβῶνῃ τὸν ἀγρυπνο κλητῆρ καὶ ἔτσι ὁ κύρ καταπατητῆς ἐτοιμάζει οὕλα τὰ ὑλικά μὲ τὸ ραχάτι του καὶ σοῦ σκαρώνει τὸ σπίτι σὲ μιὰ βραδυὰ.

Τώρα θὰ πῆτε καὶ τί μὲ μέλει μένα, δὲν ἀφίνομε τοὺς φτωχοὺς νὰ ἐξοικονομοῦνται; Σωστό. Ἄλλὰ τότε δὲν πρέπει καὶ νὰ πετσοκοβῶμαστε, ὅτι θάφτονται οἱ ἀρχαιολογικοὶ μας θησαυροὶ κάθε μέρα, οὔτε νὰ μουρμουρίζῃ ἡ ἀρχαιολογικὴ μας ἐταιρεία μεθαῦριο ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ κἀνῃ ἀνασκαφὰ; γιὰ τῆς χιλιάδες ποῦ θὰ τοὺς ζητοῦν οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ καταπατηταὶ γιὰ ἀποζημιώσεις τῶν καλυβῶν τους, τὰ ὅποια ἔχτισαν ἀπάνω στὸ ἱερώτερο χῶμα αὐθαίρετα καὶ μὲ πέτρας ἰτῆς Ἀκρόπολις.

Καὶ ἐπειτα φωναζομε, ὅταν μᾶς βρίζουν οἱ εὐρωπαῖοι γιὰ τὴν ἀφιλοπατρία μας.

Ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία εἶναι αὐτὴ πύχομε ἢ βανδαλικὴ;

Στὸ διάλογο, χωλαστικοὶ τοῦ διαλόγου, ποῦ χιλᾶτε τὸν κόσμο γιὰ τὴν τρίχα, καὶ τὸ πατερό ποῦ εἶναι μέσ' τὰ μάτια σας δὲν τὸ βλέπετε.

Ὁ στρατὸς

δὲν εἶνε μόνο γιὰ νὰ γυμνάζωνται οἱ πολῖταις τὸ ἐν δοῦ καὶ τὸ ἐπ' ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, — γιὰτὶ πυρὰ δὲν κάνουν καὶ πολλοὶ λαβένουν τὴν ἀφασί τους χωρὶς νὰ ρίξουν οὔτε ἓνα τουφέκι — ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξευγενίζωνται καὶ ἀναπτύσσουν τὸ μυαλό τους, ὅσοι εἶνε κουκουδόμεναλοι.

Στὸν στρατὸ μας ὅμως συμβαίνει ὅπως διόλου τὸ ἀνάποδο. Ὁ χωριάτης, παραδείγματος χάριν, γίνεται χαμάλης καὶ σηκώνει βάρυτα στὴ ράχη του, ἀλλὰ τοῦτο τὸ κάνει γιὰτὶ κάνει τὴν δουλειά του, ἀπὸ τὴν ὁποία ζῆ, δὲν τὸ κάνει γιὰ χαμάλικι, γι' αὐτὸ καὶ στὴ δουλειά του ἔχει ζωγραφισμένη τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ ἐλευτέρου πολίτη στὸ κούτελό του.

Ὅταν ὅμως γίνῃ στρατιώτης, οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ μας, ὄχι ὅλοι, τοῦ πέρνουν καὶ αὐτὴ τὴν ὑπερηφάνεια, καὶ ἀντὶς νὰ τὸν κάνουν εὐγενέστερο τὸν ξεκουτιένουν, τὸν κάνουν ζαγάρι καὶ σωστὸ χαμάλῃ ἀντὶς γιὰ στρατιώτη.

Τὸ νὰ παστρεύῃ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ του καὶ τὰ κουμπιά, νὰ τοῦ σκουπιζῃ καὶ ἀκόμα καὶ νὰ τοῦ μαγειρεύῃ, στὸ διάλογο, ὑποφέρεται αὐτὸ, ἀλλὰ νὰ βάζουν τοὺς στρατιώτας νὰ τοὺς χύνουν τ' ἀγκιὰ τους, μὲ συγχώρεσι, καὶ νὰ τοὺς κάνουν νταντὰ στὰ παιδιὰ τους, αὐτὸ πλέον καταντὰ μιὰ συχασά.

Οἱ ἀρχαῖοι προπάτορές μας ἐσχημάτιζαν τοὺς στρατοὺς τῶν ἀπὸ ἐλευθέρου πολίτας καὶ ποτὲ δὲν συχωροῦσαν σὲ δούλο νὰ ἦναι στρατιώτης, μεῖς τὸ ἐναντίον, πέρνομε τοὺς ἐλευθέρους πολίτας καὶ τοὺς μεταβάλλομε σὲ δούλους.

Αὐτὴ τὴν βαναυσάντζα ἂν καὶ τὴν χτύπησε ὁ Βασιλεὺς

κατακέφαλα καταμεσῆς στὰ Χαυτεῖα, μ' ὅλα ταῦτα ἐξακολουθεῖ νὰ αὐξάνῃ καὶ νὰ πληθύνεται.

Γι' αὐτὸ ἀκοῦς καὶ σοῦ λέν οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ, χωρὶς νὰ συλλογιστοῦν ὅτι πρὶν πάρουν τὰ γαλόνια ἦτανε κι' αὐτοὶ ἀπλοὶ στρατιῶτες:

— Ὅριστε καὶ τὸ βλαχόσκυλο, θέλει καὶ νὰ μιλήσῃ κιόλας. Κρεμνίσου γουροῦνι καὶ ἄλλαις πιὸ εὐγενικαῖς ἐκφράξεις.

Ἐλαβα ἀφορμὴ νὰ γράψω τὰ λίγα οὗτὰ, γιὰτὶ χίλια μού γίνηκαν παράπονα γιὰ τὴν βαναυσάντζα μερικῶν ἀξιωματικῶν, ὡς καθὼς καὶ ἐνοῦς ὑπολοχαγοῦ ποῦ εἶνε στὴ Κέρκυρα, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι ὅλος ὁ στρατὸς εἶνε αἰχμαλώτος του, καὶ ὅποιον βρῆ στὸν δρόμο ἀπὸ ὅποιον σῶμα κι' ἂν ἦναι τὸν διατάζει νὰ τοῦ κρατᾶ πότε τῆς γυναίκας του τὸ ἐπαινόφορι καὶ πότε νὰ πάῃ νὰ σκουπίσῃ τοῦ σκυλιοῦ του τὰ παρλαμέντα.

Τέτοιο στρατὸ, ὅπως κοντεύετε νὰ τὸν καταντήσετε, δὲν τοῦ βγάζετε καλλίτερα τοὺς σάκκους καὶ νὰ τοὺς καθίσετε μανιιάτικες χαμαλικές, ὥστε νὰ ξέρῃ ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ὁ ἐλληνικὸς στρατὸς, εἶναι στρατὸς χαμάλιδων;

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Στερεότυπον. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρῶνεται ἡ ἀγάδα πρὸς 50 λεπτὰ προσπληρωτέα, γιὰ τὴν κάθε φορὰ.

Ἐργατικὸν κατάστημα

ἀσπρορούχων εἰς παραγγελίαν ἐπ' ἀνδρας, Ζαχαρίου Ν. Ταζιοπούλου ο, ὁδὸς Ἀθηνᾶς κολλητὰ στὸ φαρμακεῖον τοῦ Κατεράκη.

Τὰ πουκάμισα τοῦ ἐργατικοῦ τούτου μαγαζοῦ ἔχουν τέτοια χάρι, κομψότητα καὶ μορφάδα ἀπάνω τους, ποῦ κείνοι ποῦ τὰ φοροῦν, δὲν πρέπει νὰ φοροῦν ἄλλο ρούχο ἀπὸ πάνω, ἀλλὰ νὰ βγαίνουν μόνο μὲ τὰ πουκάμισα, ὥστε νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ κόσμος καὶ ἀποθαυμάζοντας νὰ λῆ = Βρὲ τοὺς κερατάδες, πουκάμισα ποῦ τὰ φοροῦν.

Τὸ παλαιὸν ξενοδοχεῖον

τοῦ γνωστοῦ παντοπώλη κ. Γιωργαντᾶ τὸ ὁποῖον κίττα ἀντικρὸ τοῦ Νοσοκομείου, ἐφτειάστηκε καινούργιο κομῆλ φῶ. Σ' αὐτὸ βρίσκαι τινὰς φαγεῖτὰ καθαρά, μπόλικες μερίδες, περιποίησι τραχάτη, ρεσινα ἄριστη, ἔστωντας δὲ μὲ τὸ νὰ ἦναι κολλητὰ καὶ τὸ μπακάλικο τοῦ κ. Γιωργαντᾶ, μπορεῖ κάθε λιγουδιάρης νὰ βρῖσῃ καὶ κάθε εἶδος τοῦ γιοτέλ μπακαλικου. Γιὰ τοὺς φοιτητὰς ποῦ κατοικοῦν στὴν Νεάπολι εἶνε τὸ μόνο οἰκονομικὸ καὶ ἀξιο γιὰ γραμματιζόμενους ἀνθρώπους. Ἐκεῖ λοιπὸν ὅσοι κλητοὶ καὶ κλητοί.

Εἰς τὸ πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων

πουλιέται χαρτὶ τυπωμένο μὲ τὴν ὁκὰ, καὶ ὅσοι ἔχουν ἀνάγκη ἄς πᾶν ν' ἀγορέσουν, πρὶν τὸ ξεπουλήσουν.

Ὅσοι θέλουν

νὰ πίνουν κρασί χωρὶς νερὸ καὶ χωρὶς βιδάνιο, ἄς πᾶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖο-ταβερνεῖον τοῦ Μάϊ=Ἰσθμὸς Κορίνθου, ποῦ εἶνε κεῖ στὴν Χρυσοσπηλιώτισσα ἀπὸ πίσω.

Ἐκεῖ θὰ βροῦν καὶ τὸν περιβόητον γερομπαπαλῆ Πατριωτισμὸ ποῦ τὸν γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος, ὡς καὶ τὰ κουνούπια, τὰ ὅποια ἄμα τὸν δοῦν, φεύγειν ὅλα καὶ ἀπὸ τὸν μύρο καὶ ἀπὸ τὴν ὁκὰ, μ' ὅλα του δὲ τὰ γερατίδια εἶνε γεμάτος χωρατὰ, ποῦ πολλὰκις φοραῖς σοῦ ξεφουρνίζει τέτοιαις ἐξυπνάδες, ὥστε κάνει κεινοὺς ποῦ πίνουν νὰ ξεφυσοῦν τὸ κρασί στὰ μούτρα τους.

Καὶ ὁ μάγειρας δὲν πᾶσι παρακάτω, εἶνε κι' αὐτὸς μιὰ ράτσα ποῦ μπορεῖ νὰ καλυθῶσῃ καὶ τὸν κούνοπα, ὅσοι δὲν τὸν ξέρουν. Γιὰ πηγαίνετε νὰ δοκιμάσετε, γιὰτὶ ξέρω ἢ ὡ πάλι, μπορῶ καὶ νὰ σᾶς περιπαίξω.

Τὸ βιβλιοπωλεῖον ὁ Κοραῆς

τοῦ κύρ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου δέχεται κάθε εἶδος παραγγελίας διδαχτικῶν βιβλίων, πουλᾶ δὲ καὶ οὕλα τὰ πάντα τῶν εἰδῶν τῶν μυθιστορημάτων.

Αὐτὸς ὁ βιβλιοπώλης Κωνσταντινίδης εἶνε ἓνας τέτοιος σπυρτόζος καὶ ξυπνὸς ἄνθρωπος, καὶ τόσο γρήγορα καὶ ἀμέσως ἐκτελᾶ τῆς δουλειᾶς του, ποῦ μπορεῖ νὰ τὸν πάρῃ τινὰς γιὰ ἀνθ' ὧπο μὲ ἓνα-ὄ χέρισ, Ἐκατόγχερα σὰν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα ποῦ εἶνε στημένο ἀπόξω ἀπὸ τὸ γνωστὸ μαγαζὶ.

Ζητεῖται Ἴπποκόμος

μέσας ἡλικίας ἄγαμος. Ἡδιδύθωνις εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «Παλαιολόγου».